

Wat voorafging

Ineens spitst de fietser zijn oren. Hoort hij wat? Heel voorzichtig remt hij af en hij zet zachtjes zijn voeten naast de fiets. De avondlucht is nog zacht oranje. Maar hier onder de bomen van park De Hoge Veluwe is het al donker. Links ritselt iets in de struiken. Even meent hij iets donkers tussen de stammen te zien. Hij huivert.

Achter hem hoort hij het zachte gebrom van een naderende auto. Geschrokken draait hij zich om. In de verte ziet hij twee koplampen. Dichterbij dan hem lief is. Jachtopzieners? Stom dat hij dat niet beter uitgezocht heeft! De jachtopzieners rijden langzaam hun avondrondje om de dieren niet te storen. Vlug springt de nachtfietser van het zadel en rent met de fiets aan de hand onder de donkere bomen. Hij gooit zijn rijwiel op de grond en gaat zelf achter een dikke boomstam staan.

Met lage snelheid komt het terreinwagentje dichterbij. De fietser drukt zich dicht tegen de stam. Vaag dwaalt het schijnsel van de koplampen over de stammen. De fietser houdt zijn adem in. Is hij echt niet te zien? Het bos lijkt op te lichten als een vuurtoren. Of komt dat doordat zijn ogen aan het donker gewend zijn? Tergend langzaam rijdt de auto voorbij. Stoppen ze? Hebben ze hem gezien? Of de fiets misschien? Nee, ze rijden door. Opgelucht haalt de man adem. Hij wacht tot de terreinwagen helemaal verdwenen is. Dan pakt hij zijn fiets. Hij loopt terug naar de weg en stapt weer op. Even later heeft het duister hem opgeslokt.

Een kwartier later rijdt hij over een wildrooster. De metalen stangen ratelen onder de banden. ‘Ssst’, sist hij onwillekeurig. Vanuit zijn ooghoeken kijkt hij schichtig links en rechts. In het donker doemt een hoge toren op. Hij heeft zijn doel bereikt. De fietser stapt af en loopt met de fiets aan de hand de tuin van het oude jachthuis in. Het grind knarst onder zijn schoenen als hij naar de hoofdingang loopt. Als hij bij de deur staat kijkt hij nog eens zorgvuldig om zich heen. Hij rommelt wat met het deurslot. Vijf minuten later is hij in het gebouw verdwenen.

In het bos vlak bij het jachthuis heft een hert haar kop. Ze draait haar scherpe oren in de richting van het gebouw. Zacht hoort ze een geheimzinnig getik diep uit de ingewanden van het huis klinken. Nieuwsgierig komt het dier een paar passen dichterbij. Even speelt een lichtschijnsel langs een van de ramen. Dan klinkt ineens een rommelend gebrom. Alsof er diep in het gebouw een onweer losbarst. Lichtflitsen schijnen paniekerig door het raam. Haastige voetstappen klinken op een trap. Het hert schiet angstig het donkere bos in.

1 Logeerpartij in de Pampel

‘Tjonge, wat een bossen hier’, klinkt de stem van Iris vanaf de achterbank. ‘We zijn er vast bijna.’

‘Klopt’, zegt Koos die naast zijn vader voor in de auto zit. ‘Kijk maar op dat bord. Park De Hoge Veluwe en het Kröller-Müller Museum. Daar gaan we heen.’

Vader Bolt rijdt het pad op naar de ingang van het park. Hij rijdt niet naar de parkeerplaats, maar stopt de wagen voor de slagboom. Daar stapt hij uit en loopt naar het gebouwtje waar de kaartjes verkocht worden.

Koos doet het raampje naar beneden zodat hij kan horen wat zijn vader zegt. Een fris herfstwindje waait naar binnen. Gelukkig heeft hij zijn twee petten op. Een met de klep naar voren en een met de klep naar achteren. Zo lijkt hij op Sherlock Holmes. Dat is de beroemdste speurder aller tijden. Nog wel, want Koos is vast van plan nog wereldberoemder te worden.

Pa buigt zich naar voren. ‘Wij komen voor Karel. Hij is jacht-opziener en woont in het park.’

De kaartverkoper pakt een papier en tilt zijn bril een eindje op.

‘Dan zijn jullie de familie Bolt?’

‘Yes sir’, zegt pa vrolijk. ‘Dat klopt helemaal.’

‘Ik zal het hek voor jullie opendoen’, zegt de portier. ‘U weet waarschijnlijk wel dat het museum midden in het park De Hoge Veluwe ligt. Het huis van Karel ligt er vlak achter. U rijdt hier steeds rechtdoor, tot u het museum aan uw linkerhand ziet liggen. Vóór het museum slaat u linksaf. U rijdt dan langs

het hek van de beeldentuin. Al vrij snel ziet u daarna aan uw linkerhand een huis met geweien aan de gevel. Dat is de Pampel, daar woont Karel.'

Pa steekt zijn duim op. 'Dat gaan we vinden.'

Hij loopt terug naar de auto en schuift zijn iets te dikke buik achter het stuur. Vóór hen schuift het hek opzij. Pa start en rijdt het park binnen.

Direct achter het hek zien ze eindeloze rijen fietsenrekken. Er staan heel veel witte fietsen in gestald.

'Wat een fietsen', zegt Iris.

'Klopt', antwoordt pa. 'Als je binnen bent mag je die gratis gebruiken. Het park is zo groot dat je veel te ver moet lopen als je alle mooie plekjes wilt zien.'

'Handig', vindt Koos. Pa rijdt verder het park in.

Links en rechts hebben de bomen de meest fantastische herfstkleuren.

Koos verwacht dat ze meteen het museum zullen zien, maar dat is niet zo. Het park is veel groter dan hij verwacht had. Iris denkt er blijkbaar ook zo over.

'Ik dacht dat dit een park was', klinkt haar stem van de achterbank. 'Dit lijkt meer op een bos.'

Ineens ziet Koos in de verte auto's op een parkeerplaats. 'Daar is het vast.'

De auto's staan inderdaad op de parkeerplaats van het museum. Vader rijdt erlangs. Koos ziet een groot gebouw van één verdieping. Naast het toegangspad staan moderne beelden. Even ziet hij een beeldje van een vrij dikke man met een kaal hoofd die naar iets in de lucht lijkt te kijken. Ook ziet hij een beeld van

grote rode, stalen balken. Dan zijn ze het gebouw al voorbij. 'Moet je kijken!' roept Iris enthousiast. 'Een enorme blauwe taartschep.'

Koos ziet het ook. 'Da's geen taartschep. Dat is zo'n ding dat metselaars gebruiken. Een troffel. Maar, wow, wat is hij groot.'

'Ik schat wel een meter of tien', zegt pa. 'Misschien nog wel hoger.'

'Grappig', vindt Iris. 'Dat is zeker kunst?'

'Dat klopt', zegt pa. 'Het museum heeft een grote beeldentuin. Dit is een van de beelden.'

'Wel een beetje vreemd,' vindt Koos, 'maar zo'n ding maken en neerzetten is in ieder geval wel een hele kunst.'

Pa wijst door de voorruit. 'Dat moet de Pampel zijn.'

Koos ziet een groot huis dat wel wat op een boerderij lijkt. Het heeft een dak met zwarte pannen. De ramen zijn verdeeld in kleine ruitjes en er is een erker die naar voren steekt.

Pa rijdt de oprit op. Links is een heg met een poort erin. Koos ziet dat er een grasveld achter ligt.

'Daar kunnen we lekker voetballen', roept Iris enthousiast.

Koos snuift. Voetballen is nóóit lekker. Hij kan maar niet begrijpen wat er zo leuk aan is om achter zo'n stomme bal aan te hollen. Hij doet het alleen als het per se moet bij gym op school. Vreselijk. Hij is altijd de laatste die gekozen wordt. Dat komt omdat hij altijd misschiet. En hij is bang dat zijn bril van zijn neus geschopt wordt. Zonder die bril is de hele wereld wazig.

De banden knarsen over het grind. Nog voor ze stilstaan gaat de voordeur open. Tante Wilma komt breed lachend op hen af. Pa stapt uit en omhelst tante Wilma.

'Tjonge, wat wonen jullie hier mooi', zegt hij.

‘Wij wonen op het mooiste plekje van Nederland’, vindt tante Wilma.

Koos is ook uitgestapt. Hij geeft tante Wilma een knuffel. ‘Dag tante.’

‘Welkom, joh. Fijn dat jullie er zijn. Hebben jullie er zin in?’

‘Zeker weten’, zegt Koos.

Iris geeft tante een hand. ‘Ik heb er ook veel zin in. Fijn dat ik mee mocht.’

‘Natuurlijk, meid, gezellig toch. Kom, we gaan naar binnen. Ik heb warme chocolademelk. ’t Is best fris vandaag.’

Even later zitten ze in de ruime woonkamer. Koos kijkt zijn ogen uit. Hij is hier nog niet eerder geweest. Oom Karel en tante Wilma zijn nog maar pas getrouwd, en zijn toen hier gaan wonen. Het plafond wordt gedragen door donkere balken. De muren zijn warm beige geverfd. Overal hangen geweien. De wand rond de enorme open haard is van ruwe planken. In de haard brandt een gezellig vuur. De meeste meubels zijn van dikke houten planken en balken gemaakt. Rond de haard staan brede stoelen, bekleed met dik, bruin leer.

‘Tjonge, wat gezellig’, vindt pa.

Wilma glimlacht. ‘Beetje ouderwets misschien. Maar hier mogen we niets aan veranderen. Dit huis is niet van onszelf. Omdat Karel de jachtopziener is mag hij hier wonen. De slaapkamer en onze eigen zitkamer mochten we wel zelf inrichten. Maar deze zaal wordt af en toe gebruikt als er gejaagd wordt.’

‘Wát?’ zegt Iris verontwaardigd. ‘Schieten ze hier beesten dood?’

‘Vroeger werd hier voor de lol gejaagd. Nu doen we het omdat het nodig is. Als we de natuur zijn gang laten gaan, komen hier veel te veel dieren. En dan zou er te weinig voedsel voor hen zijn.

Het is de taak van oom Karel om goed in de gaten te houden hoeveel dieren er van elke soort zijn. En af en toe moeten er een paar verdwijnen. De oude, zieke of zwakke dieren worden afgeschoten.'

'Dat wil ik best eens zien', zegt Koos.

'Ik niet', gruwelt Iris. 'Dat vind ik zielig.'

'Wees maar niet bang, hoor', klinkt een stem achter haar. 'Deze week worden er geen dieren geschoten. Niet met een geweer tenminste.'

Iris draait zich om. Onder de hoge stenen boog naast de haard staat een jonge, blonde man. In zijn groene kleding met veel zakken lijkt hij op een boswachter. Op zijn hoofd staat een hoedje met een veertje aan de zijkant.

'Oom Karel', zegt Koos enthousiast. 'Niet met een geweer? Waarmee dan wel?'

'Er is deze week een filmploeg bezig een natuurfilm te maken.'

Oom Karel geeft zijn gasten een hand en ploft dan in een van de leren leunstoelen. 'Het ruikt hier naar chocolademelk.'

Tante Wilma schenkt hem ook een mok vol in.

Koos neemt een slok uit zijn eigen mok. Heerlijk warm word je er vanbinnen van. Net als de gloed van het haardvuur de buitenkant verwarmt.

Buiten wordt het langzaam donker.

Als pa zijn chocolademelk op heeft, staat hij op om naar huis te gaan.

Oom Karel kijkt op zijn horloge. 'Je hebt nog ongeveer een halfuur voor de hekken van het park gesloten worden.'

'Oei', zegt pa geschrokken. 'Je moet hier inderdaad op de tijd letten. Ik ga maar gauw weer richting Drachten.'

Als Iris en Koos pa uitgezwaard hebben, laat tante Wilma hun hun kamers zien. Ze hebben allebei hun eigen kleine slaapkamer. De kamers liggen naast elkaar en hebben elk een deur naar het ruime terras. Tante helpt mee met het uitpakken van de koffers. Koos neust wat in de kamer rond en gaat daarna terug naar de woonkamer. Oom Karel en tante Wilma houden van lezen. Oom Karel zit in de luie stoel met zijn benen op een houten kruk. Op zijn buik balanceert een dik boek. Koos en Iris hebben ook iets te lezen meegebracht. Iris krult zich als een poes op in haar stoel. Koos gaat net zo zitten als oom Karel. Zou hij later jachtopziener willen zijn? In zo'n huis wonen, dat heeft wel wat. Maar elke avond in een park opgesloten zitten, nee, dat is toch niet zijn ding.

Na een poosje laat oom Karel zijn boek zakken. 'Hebben jullie zin om morgen in de ochtendschemering met me mee te gaan? Dan zie je het meeste wild.'

'Ja, super!' zegt Iris meteen. Koos kreunt zacht. Hij is geen ochtendmens, maar hij wil Iris' pret niet bederven.

Oom Karel kijkt op zijn horloge. 'Maar dan gaan jullie nu meteen naar bed. Je moet je nachtrust wel hebben.'

Een poosje later ligt Koos in bed. Hij kan nog niet in slaap komen. Hij is vroeger dan normaal naar bed gegaan. Hij heeft de gordijnen niet dichtgeschoven, anders is het wel heel erg donker in de kamer. De maan staat net boven de donkere bomenrij. Koos zet zijn bril op. Duidelijk zie je de vlekken op de maan. Ineens ziet hij een lichtje verderop in het donker. Wat is dat? Hij slaat het dekbed van zich af en sluipt naar het raam. Daar heb je het weer. Ineens begrijpt hij wat hij ziet. Er fietst daar iemand. Niks bijzonders.

Het is koud op de kamer. Vlug glijdt hij terug onder het warme dekbed. Hij draait zich op zijn zij. Toch maar proberen te slapen. Ineens veert hij overeind. Het is wél raar dat er iemand door het bos fietst. De hekken zijn gesloten en de witte fietsen hebben geen koplampen!

